

[Udenrigsministeren.]

Vietnam. Den sovjetrussiske udenrigsminister stillede den 21. maj et forslag, som der i øjeblikket næres visse forhåbninger til. Det går bl. a. ud på, at der straks skal optages forhandlinger om en våbenhvile og en kontrol med dens overholdelse. Sålænge der ikke foreligger nærmere enkeltheder om hr. Molotovs forslag, vil der imidlertid ikke kunne siges noget om dets konsekvenser.

Jeg tror, det vil være et stærkt tilbageslag for folkenes forhåbninger om en afspænding, hvis også denne konference ender negativt, og den spinkle tro på, at den kommunistiske verden mener noget alvorligt med den megen tale om fredeligørelse og forståelse, vil svinde bort.

Verden lever stadig i uvished om vor tids største politiske problem: spørgsmålet om, hvorvidt den kolde krig kan aflæses og en afspænding for alvor indledes. Og hertil kommer, at menneskeheden i dag råder over krigsmidler, om hvis ødelæggende virkning mod mennesker, mod byer og mod naturen selv vi kun kan gisne.

Jeg vil gerne fremhæve den fællesudtalelse, som folketingets demokratiske partier udsendte i begyndelsen af april. Synspunkterne i denne udtalelse træder vel i dag endnu skarpere frem på baggrund af den øgede uvished, som ligger i den seneste storpolitiske udvikling. Vi må stadig opstille det som et uafviseligt krav, at der gennemføres en effektiv og realistisk kontrol med rustningerne, en kontrol, der omfatter alle lande og alle våben.

Ikke alene det danske folk afventer med spændt opmærksomhed resultatet af de fortrolige forhandlinger, som finder sted indenfor rammerne af FNs nedrustningskommission. Der er i den forløbne tid verden over blevet fremsat en række udtalelser fra ansvarlig politisk side, der giver disse forhandlinger det relief, der tilkommer dem som måske mere betydningsfulde end nogen anden aktuel forhandling. Senest har den svenske statsminister Erlander i den svenske rigsdag herom fremsat udtalelser, hvis hovedsynspunkter også deles af den danske regering, og jeg vil tro af størsteparten af det høje ting. Vi retter som Sverige vore forhåbninger til mulighederne for en almindelig nedrustningsoverenskomst indenfor FN, og ejheller vi gør os illusioner om, at

den blotte bevidsthed om ødelæggelsesmidlernes uhyre virkning i sig selv kan forhindre krig. Derfor, og fordi en krig med disse våben vil betyde vor civilisations undergang, må intet spares for at nå frem til en effektiv og realistisk overenskomst.

Må jeg herefter vende mig til spørgsmålet om Østtyskland. Spørgsmålet om en eventuel anerkendelse af de østtyske myndigheder som en selvstændig stat blev aktuelt, da den sovjetiske regering den 26. marts udsendte den såkaldte suverænitetserklæring om forbindelserne mellem Sovjetunionen og Østtyskland.

De vestlige lande har ikke fundet, at det østtyske regime er af en sådan karakter, at der kan være tale om dets anerkendelse som regering. Den vesttyske forbundsdag vedtog således den 7. april enstemmigt en erklæring, hvori udtaltes, at forbundsregeringen under ingen omstændigheder ville anerkende Østtyskland, hverken de facto eller de jure. Dagen efter udsendte de tre vestmagters højkommissærer i Tyskland en erklæring om, at de i den allierede højkommission repræsenterede tre regeringer fortsat ville betragte Sovjetunionen som den magt, der var ansvarlig for den tyske Sovjetzone; de tre regeringer kunne ikke anerkende det østtyske regimes suverænitet og havde ikke i sinde at betragte det som en regering.

Spørgsmålet om Østtyskland blev drøftet under Det Nordatlantiske Råds møde på ministerniveau i april. Det fremgik af disse drøftelser, at medlemsregeringerne ikke havde til hensigt at anerkende Østtyskland som suveræn stat. Også på det nordiske udenrigsministermøde i København den 3. og 4. maj i år blev forholdet til Østtyskland drøftet, og det blev oplyst, at ingen af de på mødet repræsenterede regeringer for tiden har til hensigt at anerkende Østtyskland som suveræn stat. Det udenrigspolitiske nævn har på et møde den 5. maj tilsluttet sig den danske regerings standpunkt.

Som et led i det nordiske samarbejde fandt der, som jeg lige har nævnt, et møde sted i København i begyndelsen af maj måned mellem de nordiske udenrigsministre. Regeringen tillægger disse møder den allerstørste betydning. De giver de nordiske regeringer lejlighed til at drøfte spørgsmål af fælles interesse og, hvor forudsætningerne